

РЕШЕНИЕ

№ 20843

гр. София, 22.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 01.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Танка Цонева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **5879** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано след отмяната на Решение № 7523/23.12.2020 г., постановено по адм.д. № 4773/2020 г. по описа на Административен съд София - град с Решение № 7002/07.06.2024 г., постановено по адм.д. № 4239/2021 г. по описа на Върховния административен съд и връщането му за ново разглеждане от друг състав, съобразно дадените указания по тълкуването и прилагане на закона.

Първоначалното производство е образувано по Искова молба от А. П. М. от [населено място], обективираща иск срещу Националната Агенция по Приходите /НАП/ за обезщетение за нанесени неимуществени вреди на ищеца, в размер на 200 /двеста/ лв., предявен на основание чл. 203 АПК вр. чл. 82 ал.1 от Общия регламент за защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.16г /GDPR/, вр. чл. 39 ал.2 от ЗЗЛД вр. чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ.

В исковата молба се посочва, че НАП, съгласно чл. 59, ал.1 от ЗЗЛД, като администратор на лични данни, е била длъжна, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработване, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, да прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира, че обработването се извършва в съответствие със закона. Същото задължение следвало и от чл. 24 от Общия регламент относно защитата на лични данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на съвета от 27.04.2016 г. В чл. 32 от същия били предвидени конкретни мерки, които следвало да бъдат взети при

администрирането и обработването на лични данни, като тези задължения били въведени, за да гарантират един от основните принципи за обработване на личните данни, прогласен в чл. 5, пар.1, б. „е“ от Регламента – цялостност и поверителност на данните.

Жалбоподателят счита, че в случая НАП не е положила достатъчна грижа и не е приложила ефективни мерки за защитата на сигурността на данните, с което не е изпълнила задължението си по чл. 24 и чл. 32 от Регламента, респ. чл. 59, ал.1 от ЗЗЛД. Твърди, че обстоятелството, че е изтекла информация /конкретно име, презиме, фамилия и ЕГН, адрес и имуществено състояние/, вследствие на неоторизиран достъп до сървърите на НАП, сочи на противоправното поведение на ответника да изпълни произтичащите от закона задължения да защити физически лица във връзка с обработваните лични данни, тъй като именно техническата уязвимост на информационната система е довела до нерегламентираното разкриване и разпространение на лични данни, а тази уязвимост е вследствие от неприлагането на подходящи мерки за защита. Причинените вреди на ищеца били неимуществени и се изразявали в чувство на безпокойство, паника, тревожност и психически дискомфорт.

Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът представя подробно писмено становище за недопустимост, алтернативно за неоснователност на жалбата.

В проведеното по делото съдебно заседание, ищецът А. П. М., редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Ответната страна - Националната агенция за приходите, чрез процесуалния си представител - адв.Ч. изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция. Твърди, че по случая има произнасяне на СЕС от 14.12.2023 г. по дело С 304/2021г., по което е прието, че изтичането на лични данни в пространството е причинено от трети лица. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура - прокурор К. дава становище за необоснованост на исковата молба, като намира същата за недоказана. Счита, че не е установено незаконосъобразно действие на ответника довело до изтичане на лични данни и в този смисъл сочи, че предявената претенция за обезщетяване на претърпени неимуществени вреди следва да се отхвърли от съда.

СЪДЪТ след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и взе предвид доводите на страните, намира за установено следното:

Претендира се незаконосъобразно бездействие на ответната администрация, от което са причинени твърдените неимуществени вреди в правната сфера на ищеца.

Процесът е исков, провежда се при диспозитивно начало на производството, което не изключва задължението на съда по чл. 170 от АПК за разпределяне на доказателствената тежест. Дадени са указания от страна на съда за възможността да се ангажират доказателства, с оглед уточнение на иска, и в частност на това – кои конкретни технически, фактически, правни действия на кои длъжностни лица при ответника са извършени, респ. не са извършени, така, че последното да е довело до изтичането на данни, причинили на ищеца претендираните неимуществени вреди.

Разпространената на 15.07.2019 г. информация чрез медиите за установен неоторизиран достъп до обработваните от НАП бази с лични данни е безспорно установен факт.

В доказателствения материал на делото -стр. 198 и стр. 199 се съдържа служебно генерирана справка, от която се установява, че за ищеца А. П. М., е

осъществен нерегламентиран достъп в информационната система на НАП, като разпространените данни включват ЕГН и имена, в качеството му на представляващо юридическо лице от подадена годишна данъчна декларация за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък /чл. 92 от ЗКПО/ за 2018 г.

От ответната страна са приложени доказателства, че по отношение функционирането на електронните услуги на НАП, са разработени и осигурени технически процедури по идентификация на потребителите с електронен подпис, персонален идентификационен код, издаван от НАП, както и САРТСНА /тест за сигурност за разграничаване на компютри от хора/. В НАП има действаща процедура ИС 17, версия В, „Администриране на информационната система в НАП“, утвърдена със Заповед № ЗЦУ-1236/21.08.2019 г. на Изпълнителния директор на НАП, с която е отменена действащата до този момент Процедура ИС17, утвърдена със Заповед № ЗЦУ-1767/29.12.2017 г. на Изпълнителния директор на НАП. Същата е съобразена във всичките ѝ версии с изискванията, регламентирани в Наредба за общите изисквания за оперативна съвместимост и информационна сигурност и Наредба за минималните изисквания за мрежова и информационна сигурност /ДВ, бр. 59 от 26.07.2019 г./ В изпълнение на цитираните нормативни актове, е извършено тестване със специализирано техническо средство Qualys, предназначено за мониторинг и идентифициране на уязвимости в информационните активи. НАП има най - голям брой електронни услуги в цялата администрация - 138 броя, които са създадени и поддържани в изпълнение на държавната политика за намаляване на административната тежест и предоставяне на качествени, ефективни и леснодостъпни онлайн услуги за гражданите и бизнеса. Целите на електронното управление, определени в Стратегията за развитие на електронно управление в Република България 2014 г. – 2020 г., както и действащата нормативна рамка са насочени към внедряването, развитието и употребата на електронни административни услуги. За доказване на предприетите от НАП необходими технически и организационни мерки за минимизиране на рисковете от поддържането на такъв голям обем електронни услуги от страна на процесуалния представител на ответника по делото са приложени доказателства, че в края на 2018 г. е извършена проверка на НАП от Държавна агенция „Електронно управление“ с обхват изпълнение на изискванията, предвидени в Закона за електронно управление, Наредбата за общите изисквания към информационните системи, регистрите и електронните административни услуги и Наредбата за общите изисквания за мрежова информационна сигурност. Проверката не е констатирала нарушения и/или неизпълнение на нормативни задължения, предвидени в цитираните нормативни актове. Приложени са и доказателства, че в НАП са разработени и утвърдени: Политика по защита на личните данни, утвърдена със Заповед № ЗЦУ-746 от 25.05.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП; Заповед № ЗЦУ-1595/29.11.2017 г. на Изпълнителния директор на НАП за утвърждаване на указания за обозначаване и работа с информацията, ведно с Указания и обозначаване за работа с информацията, версия 3.0; Политика по информационната сигурност на НАП, версия 3.0, май 2016 г.; Инструкция № 2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на лични данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри, ведно с Декларация за опазване на лични данни, която се подписва от всички служители на НАП; Заповед № 586 от 30.04.2014 г. за внедряване на система за управление на сигурността на информацията; Методика за оценка на риска, версия 1, декември, 2013 г. Представени са и доказателства, че след оповестяване и узнаване за неоторизирания

достъп, на основание чл. 22 от Регламента, НАП незабавно е уведомила за случая КЗЛД с писмо изх. № ЕП-37-00-137 от 16.07.2019 г., както и С. градска прокуратура (писмо изх. № 11-02-231/17.07.2019 г.) за наличие на данни за извършено престъпление чрез осъществен неоторизиран достъп до информационната система на НАП и разпространение на защитена информация на граждани, обработвани от Агенцията, с искане за незабавно образуване на наказателно производство по случая. Уведомени са специализираните звена при ГД „Б.“- МВР и ДАНС. Предприети са и мерки за незабавно уведомяване на обществеността чрез онлайн и други медии, както и са предприети мерки за преустановяване на нерегламентирания достъп. Докладвано е и на Секретариата на Глобалния форум за прозрачност и обмен на информация за данъчни цели (Глобален форум) към Организацията за икономическо сътрудническо и развитие. Незабавно са предприети мерки за справяне с нарушения на сигурността на данните с действително или потенциално въздействие върху данните, обменяни с международни партньори за обмен на информация за данъчни цели. На 28-30.08.2019 г. екип от експерти от Глобалния форум е извършил проверка относно установения нерегламентиран достъп, при която е констатирано, че всички информационни системи на НАП, вкл. услугите, предоставяни на клиенти, са прегледани за уязвимост; всички услуги онлайн и съответните приложения са проверени за уязвимост и тези с потенциална такава са били спрени; извършена е проверка на изходния код на всички приложения, които са разработени или вътрешно от НАП, или от външни изпълнители; конфигурацията на мрежите и приложните сървъри е проверена и актуализирана; правата на достъп до схемите в базата данни са преразгледани и актуализирани и т.н.

На съда е служебно известно, че в хода на извършена проверка от страна на КЗЛД е установено, че при осъществяване на дейността си, НАП в качеството си на администратор на лични данни, не е приложила подходящи технически и организационни мерки, в резултат на което е осъществен неоторизиран достъп, неразрешено разкриване и разпространение на лични данни на физически лица в различен обем. Издадено е наказателно постановление № 004/28.08.2019 г. от председателя на КЗЛД за нарушение на чл. 32, §1, б. Б от Регламент /ЕС/ 2016/679. С решение от 26.10.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 14811/2019 г. по описа на Софийския районен съд това наказателно постановление е потвърдено. С решение № 1247/26.02.2024 г., постановено по адм.д. № 12334/2023 г. по описа на Административен съд София- град решението на Софийския районен съд е отменено. Отменено е и наказателно постановление № 004/28.08.2019 г. издадено от председателя на КЗЛД, поради изтекла погасителна давност. Отделно от това, предвид констатирани нарушения с решение № ППН-02-399/22.08.2019 г. по описа на КЗЛД, на НАП е издадено и разпореждане за предприемане на подходящи технически и организационни мерки. С решение № 565/02.02.2023 г., постановено по адм.д. № 10477/2019 г. по описа на Административен съд София- град това решение е отменено в частта му относно Разпореждания № 7, 14, 15 изцяло, Разпореждане № 5 в частта му: "Да се предприемат необходимите действия за създаването на одитни записи на отделните събития и дневници /журнали/ за привилегированите потребители" и Разпореждане № 16, в частта му относно "повторното използване на такива данни". В отхвърлителната му част решението на АССГ е оспорено, като с решение № 1398/07.02.2024 г., постановено по адм.д. № 3781/2023 г. Върховният административен съд е отменил решението на АССГ в обжалваната му отхвърлителна част и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав. Към настоящия момент няма постановен и влязъл в сила

съдебен акт.

За доказване на претърпени неимуществени вреди по адм. дело № 4773/2020 г. са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетеля Д. Е. П.. В показанията си св. П. посочва, че ищецът бил много притеснен за възможна злоупотреба с личните му данни, чувствал се стресиран и страдал от безсъние. Ищецът споделил със св. П., че вече не вярва на държавните институции.

Исковата молба, предмет на настоящото съдебно производство първоначално е разгледана в производството по адм. д. № 4773/2020 г., приключило с постановяване на решение № 7523/23.12.2020 г., с което исковата претенция е отхвърлена. С решение № 7002/07.06.2024 г., постановено по адм.дело № 4239/2021 г. по описа на Върховния административен съд съдебният акт на първоинстанционния съд е отменен, като делото е върнато за ново разглеждане, което се осъществява в настоящото производство.

Поради отправено преюдициално запитване от Върховния административен съд до СЕС и образувано там дело № С-340/2021 г. с протоколно определение от 17.06.2021 г. производството по адм. д. № 4239/2021 г. по описа на ВАС е спряно. С решение от 14.12.2023 г., Трети състав на СЕС се е произнесъл по отправеното преюдициално запитване, като е дал отговор на поставените му въпроси. С решението, освен отговор на въпроси касаещи спора, съдът на ЕС е внесъл яснота и по предмета на доказване, което също следва да се отрази на настоящото производство.

При повторното разглеждане на спора, освен събраните и приобщени по адм.дело № 4773/2020 г. на АССГ и адм.дело № 4239/2021 г. по описа на ВАС, не са представени и приети други писмени и гласни доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е предявеният иск от А. П. М., за осъждане на Национална агенция за приходите да заплати сумата от 200 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на ответника изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. /GDPR/, а именно: да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на ищеца, довело до нерегламентирано разкриване или достъп до личните данни на ищеца.

По допустимостта и процесуалния ред за разглеждане.

Съдът намира подадената искова молба за допустима, респективно липсват отрицателни предпоставки за нейното разглеждане по същество. Претенцията се основава на твърдения за претърпени неимуществени вреди, вследствие незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, довело до настъпването на така описания вредоносен резултат спрямо ищеца.

В настоящия случай ищецът претендира настъпването на вреди в своя патримониум в резултат на незаконосъобразно бездействие на администратора на лични данни, поради което незаконосъобразността на бездействието следва да се установи от съда, пред който е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 АПК. Съгласно чл. 203, ал. 2 АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. В допълнение, в сила е чл. 203, ал. 3 (нова) АПК, ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г., съгласно която по реда на глава единадесета се разглеждат

и исковите за обезщетения за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извън договорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз, а съгласно чл. 2в от ЗОДОВ, ДВ, бр. 94 от 2019 г., когато вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, исковите се разглеждат от съдилищата по реда на АПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема подадения иск за допустим и като такъв следва да бъде разгледан по същество и по реда на глава XI от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ищецът твърди, че незаконосъобразното бездействие на служителите на НАП се изразява в неизпълнение на задължения, произтичащи от чл. 59, ал.1 от ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразно бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такова бездействие и причинна връзка (пряка и непосредствена) между незаконосъобразното бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Както вече се изложи по-горе, незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен иска за обезщетение.

В конкретиката на настоящия казус съдът намира, че е налице първата предпоставка на визираната в чл. 1, ал.1 ЗОДОВ хипотеза, а именно: незаконосъобразно бездействие на държавен орган да изпълни вменените му от чл. 59, ал.1 от ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/ задължения.

Под „действие“, респективно „бездействие“, следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. Предмет на защита в производството по чл. 256 от АПК е бездействието на административния орган, когато последният е задължен да извърши определени действия по силата на нормативен акт. Не всяко неизпълнение на задължение на административен орган представлява бездействие по смисъла на чл. 256 от АПК, а само неизвършването на

фактически действия, при наличието на нормативно установено задължение за това. Съставомерно в този случай е липсата на активно поведение на компетентен орган да извърши конкретни фактически действия.

Освен това, с решение от 14.12.2023 г. на Трети състав на СЕС по дело № С-340/2021 г., се приема, че чл. 24 и 32 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) трябва да се тълкуват в смисъл, че „неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от този регламент сами по себе си не са достатъчни, за да се приеме, че приложените от съответния администратор технически и организационни мерки не са „подходящи“. Чл. 32 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че „преценката дали приложените от администратора технически и организационни мерки по този член са подходящи трябва да бъде направена от националните юрисдикции конкретно, като се вземат предвид рисковете, свързани със съответното обработване, и като се прецени дали естеството, обхватът и прилагането на тези мерки са съобразени с тези рискове“. Принципът на отчетност на администратора, закрепен в чл. 5, § 2 и конкретизиран в чл. 24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че „в исково производство за обезщетение, администраторът носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по чл. 32 са подходящи“. Следва да се има предвид и, че „администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта, че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент“.

От твърденията в исковата молба, както и от събраните по делото доказателства, се установява, че конкретното бездействие, от което се твърди, че са претърпени вредите е изтеклата на 15.07.2019 г., вследствие нерегламентиран достъп и престъпно деяние от неизвестно лице, от електронните масиви на НАП, информация съдържаща лични данни на ищеца.

Фактът, че на посочената дата, поради нерегламентиран достъп, е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на ищеца, не е спорен между страните по делото.

Представена е служебна справка от страна на ответника, съдържаща описание на данните, които са изтекли. В този смисъл е доказано и установено кои конкретно лични данни са достъпени, т.е. конкретния обем на достъпената информация.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че първата предпоставка от фактическия състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е доказана по делото от страна на ищеца.

Разпоредбата на чл. 24 „Отговорност на администратора“ от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/, предвижда, че като взема предвид естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът въвежда подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с регламента. В допълнение, в чл. 32 са предвидени конкретните мерки, които следва да се предприемат, а именно: "Като се имат предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът и обработващият лични данни прилагат подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на съобразено с този риск ниво на сигурност, включително, *inter alia*, когато е целесъобразно: а.) псевдонимизация и криптиране на личните данни; б.) способност за гарантиране на постоянна поверителност, цялостност, наличност и устойчивост на системите и услугите за обработване; в.) способност за своевременно възстановяване на наличността и достъпа до личните данни в случай на физически или технически инцидент; г.) процес на редовно изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки с оглед да се гарантира сигурността на обработването.

Предвид дадените от СЕС по преюдициалното запитване разяснения, в тежест на ответника е да установи липсата на нарушение по смисъла на Регламента и липсата на причинна връзка с твърдените вреди. В тежест на ответника е да установи, че е приложил мерки за сигурност на личните данни, както и че тези мерки са били подходящи. Ответникът не установи какви технически мерки са предприети, за да се предотврати достъпа; достатъчни ли са те, предвид достиженията на техническия прогрес и различните рискове; технически възможно ли е било осуетяването на изтичането на данни. С оглед разпределената

доказателствена тежест, ответникът не успя да докаже изпълнение на законовото си задължение, че приложените от него мерки за сигурност на личните данни по чл. 32 от Регламента са подходящи. Ето защо, недоказан остава фактът, че извършените от НАП действия, са били подходящи технически и организационно за осигуряване на съобразено с риска ниво на сигурност на личните данни на ищеца. По тази причина, доказан се явява първия елемент от фактическия състав на предявения иск-бездействие за точно изпълнение на задължението по чл. 32 от ОРЗД, а именно: приложени от НАП подходящи организационни и технически мерки за осигуряване на ниво на сигурност, съобразено с риска, предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица.

НАП, в качеството си на администратор на лични данни при осъществяване на дейността си, е следвало да предприеме ефективни мерки за предотвратяване неразрешения достъп до личните данни на ищеца. В процесния случай това не е сторено. Бездействието на НАП е незаконосъобразно, противоречи на нормативните изисквания на чл. 24 и чл. 32 от ОРЗД. Ирелевантни са доводите на ответника, че след 15.07.2019 г., когато е осъществен нерегламентирания достъп, НАП е предприела мерки/- за защита личните данни.

При формиране на този извод, съдът съобразява тълкуването на нормата на чл. 82, §3 от Регламента / т.5 от Решение № С-340/2023 г. на СЕС/, а именно: „Администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта, че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент, като той трябва да докаже, че причинилият съответните вреди факт, не може по никакъв начин да му бъде вменен“. Допускането на изтичане на данни само по себе си доказва недостатъчната степен на съхранението им, съгласно изискването на Регламента.

Предвид изложеното, настоящия съдебен състав приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП, представляваща незаконосъобразно бездействие по предприемане на необходимите и ефективни действия, произтичащи от задълженията по чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/.

От събраните гласни, а и писмени доказателства съдът приема, че

от страна на ищецът се доказва, че е претърпяна и пряка вреда вследствие на незаконосъобразно бездействие на ответника. От събраните гласни доказателства се установи, че ищецът е преживял безпокойство, притеснение, почувствал се е застрашен от злоупотреба с данните му. За установяване на вредата следва да се има предвид и разписаното в решение от 14.12.2023 г. на трети състав на СЕС по дело № С-340/2021 г. /т. 6/, че чл. 82, § 1 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че „опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“. Уточнено е, че когато лице, което иска обезщетение на това основание, се позовава на опасенията, че в бъдеще с неговите лични данни ще бъде злоупотребено, поради наличието на такова нарушение, сезираната национална юрисдикция трябва да провери дали тези опасения може да се считат за основателни, с оглед на обстоятелствата в конкретния случай и на субекта на данни.

Предвид направеното уточнение, съдът приема, че ищеца е доказал настъпването на неимуществени вреди, изразяващи се в претърпян стрес и притеснения, че с неговите лични данни ще бъде злоупотребено. От свидетелските показания, които съдът кредитира с доверие, се установява, че научавайки, че са изтекли негови лични данни, ищецът е започнал да изпитва силно безпокойство и е страдал от безсъние. Поради това, съдът намира за доказано настъпването на неимуществени вреди, като те са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с установеното по-горе незаконосъобразно фактическо бездействие на администратора, т.е. доказана е и третата предпоставка за основателност на иска.

При определяне на размера на неимуществените вреди, следва да се оценят обстоятелства, като интензитета на вредите, продължителността на претърпяването им, възрастта и личността на ищеца. Продължителността е кратка, около два месеца от датата на узнаване до датата на подаване на исковата молба, поради което съдът приема, че сума в размер от 200 (двеста) лв. е справедлива, за да обезщети ищеца за неправомерното разкриване на личните му данни. Този размер съответства на характера и тежестта на увреждането и неблагоприятното отражение в живота на ищеца А. П. М..

При този изход на правния спор, в полза на ищеца се дължат разноски за държавни такси и адвокатско възнаграждение, както следва: държавна такса в размер на 10 лв. за разглеждане на исковата молба, 200 лева –адвокатско възнаграждение, съгласно списък за разноските,

приложен на л.203 от адм.дело № 4773/2020 г. по описа на АССГ и 5 лв. –държавна такса при касационното оспорване. В касационното производство и в производството по адм.дело № 5879/2024 г. не са претендирани разноси от страна ищеца.

Процесуалният представител на ответника е направил искане за присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение, като с оглед изхода на делото на него не се дължат такива.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 29 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на А. П. М., ЕГН [ЕГН] сумата от 200 (двеста) лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на А. П. М., ЕГН [ЕГН] сумата от 215 лв. / двеста и петнадесет лева/ разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: